Του **Σάββα Μιχαήλ**

Οι λεγόμενες "διαπραγματεύσεις" μεταξύ κυβέρνησης Τσίπρα, ΕΕ και ΔΝΤ για την δεύτερη αξιολόγηση εξελίσσονται σαν φάρσα που πλησιάζει σε ένα τραγικό τέλος. Οι τραγωδίες φτάνουν συνήθως στην κάθαρση. Οι φαρσοτραγωδίες δεν την προβλέπουν. Καταλήγουν να είναι ταυτόχρονα κακόγουστη φάρσα γι'αυτούς που την παίζουν και τραγωδία για τον λαό που την ζει και τον κοροϊδεύουν από πάνω.

Η βρετανική εφημερίδα Γκάρντιαν(5 Φεβρουαρίου 2017), σχολιάζοντας τα δρώμενα, παραπέμπει σε ένα εφιαλτικό θεατρικό έργο του Σαρτρ. Αντιγράφουμε:

> "Βάλτε τρεις ανθρώπους που δεν υποφέρουν ο ένας τον άλλο σε ένα δωμάτιο. Καταδικάστε τους να μένουν εκεί αιωνίως ενώ θα βασανίζει ο ένας τον άλλο. Καθήστε και παρακολουθήσετε πώς διαδραματίζεται η φρικαλέα ιστορία. Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν;
>
> Η μία απάντηση είναι ότι πρόκειται για το υπαρξιστικό θεατρικό έργο του 1944, το Κεκλεισμένων των Θυρών [Huis Clos] του Ζαν Πωλ Σαρτρ . Μια άλλη απάντηση είναι ότι πρόκειται για την ιστορία της χωρίς τέλος κρίσης του ελληνικού χρέους με τους κύριους ρόλους να τους παίζουν ο Αλέξης Τσίπρας, ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε και η Κριστίν Λαγκάρντ... "

Υπάρχουν όντως ομοιότητες ανάμεσα στο υπαρξιστικό δράμα του Σαρτρ και στα όσα διαδραματίζονται "κεκλεισμένων των θυρών" ανάμεσα σε Βρυξέλες, Βερολίνο και Ουάσιγκτον- με την Αθήνα σαν ήπια διαμαρτυρόμενο κομπάρσο.

Η πιο γνωστή ατάκα στο έργο του Σαρτρ είναι η φράση **“Η κόλαση είναι οι άλλοι”.** Και πράγματι ο μεν Τσίπρας λέει ότι για τα νέα, ετοιμαζόμενα μαρτύρια στην μνημονιακή κόλαση φταίνε το ΔΝΤ και ο Σόιμπλε ΄ το δε ΔΝΤ ισχυρίζεται ότι κόλαση είναι τα συντριπτικά κι ανέφικτα πρωτογενή πλεονάσματα που φορτώνει στην Ελλάδα η ΕΕ κατά διαταγήν του Σόιμπλε αλλά φταίνε και οι “χλιδάτες” συντάξεις των πειναλέων Ελλήνων κι οι “ελάχιστοι” φόροι που πληρώνουν οι φτωχοί βιοπαλαιστές ΄ τέλος, ο Σόιμπλε λέει ότι η κόλαση είναι οι αντι-ΕΕ προτάσεις του αμερικανοκρατούμενου ΔΝΤ αλλά και οι Untermenschen, οι Έλληνες υπάνθρωποι. Το πλέον φαρσοειδές στοιχείο είναι ότι όλοι τους ενώ κατηγορούν τους άλλους σαν την κόλαση επιμένουν και βάζουν όρο να παραμείνουν όλοι μαζί στο “πρόγραμμα διάσωσης” της κόλασης (με τον ελληνικό λαό, βεβαίως, πάντα στα καζάνια της).

Φυσικά, όπως και σε κάθε αναλογία υπάρχουν κι εδώ διαφορές ανάμεσα στο δράμα του Γάλλου φιλόσοφου και την φαρσοτραγωδία που παίζεται ανάμεσα σε εκπροσώπους του ΔΝΤ, της Γερμανίας/ ΕΕ και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ

Πρώτον, οι ρόλοι δεν είναι ισοδύναμοι.

Η Γερμανία του Σόιμπλε βλέπει την μνημονιακή Ελλάδα του προσκυνημένου Τσίπρα σαν τεμπέλικο κουνούπι που όλο και τσιμπάει δάνεια πίνοντας γερμανικό αίμα, ενώ, πέρα από τον Ατλαντικό αντιμετωπίζει έναν ενοχλητικό αλλά ισχυρότερο “Νονό” αρχιγκάνγκστερ .

Ο Αμερικανός “Νονός” του ΔΝΤ βλέπει την Γερμανία του Σόιμπλε σαν μικροαπατεώνα που κλέβει στην αγορά παίζοντας τον παπά με το ευρώ. Ο νέος Πρόεδρος Τραμπ που έχει βέτο στο ΔΝΤ προφανώς δεν δίνει δεκάρα για το αν το ελληνικό χρέος είναι βιώσιμο, αγνοεί πιθανόν το καταπού πέφτει στον χάρτη η Ελλάδα και επιθυμεί να διαλύσει σε ποπκόρν την ανταγωνιστική στην κλεψιά ΕΕ.

Όσον αφορά, τέλος την ελληνική “αριστερο”δεξιά κυβέρνηση, που κρατάει “τσίλιες” στην ληστεία των μνημονίων, ο μεν πρωθυπουργός παρακαλάει την ΕΕ και την Μέρκελ, ο δε συγκυβερνήτης του Καμμένος υμνολογεί τον Τραμπ. (Στα παρασκήνια, ο “Κούλης” Μητσοτάκης, με Βεληγκέκα τον Άδωνη, ανυπομονεί να γίνει ο επόμενος τοπάρχης της καθημαγμένης χώρας δίνοντας όρκους πίστης ταυτόχρονα σε Βερολίνο και Ουάσιγκτον).

Υπάρχει, όμως, μια άλλη μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο γαλλικό υπαρξιστικό δράμα και την φαρσοτραγωδία που θέλουν να παίζεται στις πλάτες του λαού. Στ έργο του Σαρτρ Κεκλεισμένων των θυρών η κόλαση είναι αιώνια. Η αληθινή κόλαση, όμως, που ζει ο λαός των αποκλήρων μπορεί και πρέπει να τερματιστεί από τον ίδιο τον κινητοποιημένο λαό. Χωρίς να κάθεται να περιμένει κάποιον ανύπαρκτο "έντιμο συμβιβασμό" σαν αυτόν που ελπίζει ο Τσακαλώτος στο Γιούρογκρουπ στις 20 Φεβρουαρίου, μια και τότε κλείνει πολιτικά το "παράθυρο" της αδιέξοδης διαπραγμάτευσης, κι ακολουθούν οι κρίσμες εκλογές στην Ολλανδία, στην Γαλλία και το φθινόπωρο στην Γερμανία. Ούτε πρέπει ο λαός να περιμένει (όπως το 2015) να εξαντληθούν πρώτα τα αποθέματα της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 2017, οπότε θα πρέπει να βρεθούν να πληρωθούν 7 δισ. ευρώ στους τοκογλύφους και να ξαναμπεί το ψευτοδίλημμα "υποτασσόμαστε ή καταστρεφόμαστε".

Το 2017, έτσι κι αλλιώς, δεν είναι 2015. Τότε, η Αμερική του Ομπάμα μεθόδευσε την υποταγή της Ελλάδας του Τσίπρα στα εξοντωτικά φιρμάνια της Γερμανίας του Σόιμπλε και της ΕΕ για να αποφύγει τις συνέπειες στην παγκόσμια και την αμερικανική καπιταλιστική οικονομία από μια απότομη απεξάρθρωση της ευρωζώνης μετά από ένα Grexit. Τώρα, όπως δήλωσε κυνικά, ο υποψήφιος Αμερικανός πρεσβευτής του Τραμπ στην ΕΕ, το ευρώ πιθανόν να μην υπάρχει σε 18 μήνες κι ούτε η ίδια η ΕΕ. Έχοντας χαιρετίσει με ενθουσιασμό το Brexit και την προοπτική διάλυσης της ανταγωνιστικής ΕΕ και του "μεταμφιεσμένου σε ευρώ γερμανικού μάρκου", όπως το κατήγγειλε ο υπουργός του Τραμπ Πήτερ Ναβάρο, δεν θα κλάψουνε στην Ουάσιγκτον για ένα Grexit. Το αντίθετο. Αλλά κι ο Σόιμπλε είναι κατηγορηματικός: χωρίς το ΔΝΤ, μπαίνει τέρμα και στο "πρόγραμμα διάσωσης" που και γι'αυτόν, εξάλλου, απαιτεί νέα αντιλαϊκά μέτρα εξόντωσης.

Μπροστά στο διαφαινόμενο αδιέξοδο , οι πρόωρες εκλογές δεν είναι διέξοδος. Όλοι βλέπουν να έρχονται, όλοι ετοιμάζονται κι όλοι τις φοβούνται, ο καθένας για τους δικούς του λόγους.. Ακόμα και η ΝΔ που τις ζητάει ανενάως μέχρι αηδίας, φοβάται την καφτή πατάτα. Ας μην μας διαφε΄γει το γεγονός ότι ακόμα και όσοι μετακινούνται προς τη ΝΔ και δίνουν σήμερα δημοσκοπικό προβάδισμα στην Δεξιά το κάνουν περισσότερο από αγανάκτηση για την διάψευση των υποσχέσεων του ΣΥΡΙΖΑ κι όχι γιατί ελπίζουν ότι θα βελτιωθεί η ζωή τους από τους δηλωμένους ακραίους νεοφιλελεύθερους του Μητσοτάκη και τους πάντα πρόθυμους- με το αζημίωτο, εννοείται- συνεργάτες του ΔΝΤ , του Σόιμπλε και της Ζήμενς. Όποια κυβέρνηση των πολιτικών κομμάτων στην υπηρεσία του κεφαλαίου υπάρχει, τώρα ή αύριο, στο ίδιο αδιέξοδο της επιδεινούμενης κρίσης του θα βρεθεί, στην ίδια πέρα από κάθε

έλεγχο χρεωκοπία του συστήματος – και την ίδια οργή του λαού τελικά θα εισπράξουν.

Η Ελλάδα βρίσκεται “εν τριπλαίς αμαξιτοίς”, σε ένα τρίστρατο όπου συναντιούνται και συγκρούονται τρεις ασυμβίβαστες μεταξύ τους λογικές:

- η λογική της υποταγής
- η λογική του “έντιμου συμβιβασμού” και του “μικρότερου κακού”
- η λογική της ρήξης

Η λογική της υποταγής στις εντολές του ΔΝΤ, της ΕΕ ή και των δύο σημαίνει καταστροφή κι όχι αποφυγή της. Δεν έχουμε να διαλέξουμε δήμιο, αν θα μας σφάξουν η ΕΕ και η Γερμανία του Σόιμπλε ή το ΔΝΤ και η Αμερική του Τραμπ ή κι οι δυο μαζί.. Τα νέα (και καθόλου έσχατα) μέτρα είτε με την μορφή των εξωπραγματικών πρωτογενών πλεονασμάτων που απαιτούν η ΕΕ και ο Σόιμπλε είτε με την άγρια, νέα φοροαφαίμαξη της φτωχολογιάς και τον νέο σφαγιασμό των συντάξεων πείνας που ζητά το ΔΝΤ θα βομβαρδίσουν με ναπάλμ μιαν ήδη καμένη γη. Η λογική της υποταγής είναι η λογική του εκμηδενισμού. Τι περισσότερο θα καταστρέψει τάχα ένα Grexit;

Η λογική του συμβιβασμού με τους ιμπεριαλ-ληστές της τρόικας και την ντόπια άρχουσα τάξη δοκιμάστηκε ήδη κι αποδείχτηκε ολέθρια. Ο ΣΥΡΙΖΑ, από το 2012 που εκτινάχτηκε στον προθάλαμο της κυβερνητικής εξουσίας μέχρι και το 2015 που έγινε κυβέρνηση, τον ταξικό συμβιβασμό και την ταξική συνεργασία εκλιπαρούσε. Ύψωσε την λευκή σημαία της ταξικής ειρήνης που ήταν σημαία της άνευ όρων παράδοσης σε συνθήκες ανοικτού ταξικού πολέμου. Αγόρασε φτηνά την ελπίδα από τον εξεγερμένο λαό και του πούλησε ακριβά νέο, τρισχειρότερο τρίτο μνημόνιο.
Η λογική του λεγόμενου “μικρότερου κακού”, της “αποφυγής των χειρότερων” διαψεύστηκε οικτρά δύο χρόνια τώρα, γεγονός που επιβεβαιώνεται από τις νέες ιταμές απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών “θεσμών” για νέα συντριπτικά δεινά. Μια νέα πράξη υποτέλειας της χρεοκοπημένης Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς το 2017, θα έχει σαν πλαίσιο τις νέες συνθήκες της συστημικής κρίσης παγκόσμια, της ανελέητης σύγκρουσης της Αμερικής του Τραμπ με την υπό διάλυση ΕΕ μετά το Brexit. Η φενάκη του “μικρότερου κακού” σημαίνει σήμερα μετάβαση από το κινέζικο βασανιστήριο της “σταγόνας” στο αμερικανικό μαρτύριο του “εικονικού πνιγμού”.

Μας απομένει μόνον η λογική της ρήξης μέχρι τέλους. Ο Γόρδιος Δεσμός δεν κόβεται με το χτενάκι. Η ρήξη πρέπει να μην σταματήσει μεσοβέζικα αλλά να φτάσει στην λογική της

κατάληξη. Ρήξη με τα μνημόνια της πείνας, της ανεργίας, της φοροαφαίμαξης, συνεπώς ρήξη με όλους τους ιμπεριαλιστικούς “θεσμούς” που τα επιβαλλουν- την ΕΕ, το ΔΝΤ, αλλά και το ΝΑΤΟ, καθώς μαίνονται οι πόλεμοι γύρω μας- κι ανατροπή από τα κα΄τω κι αριστερά των αστικών κυβερνήσεων που τα υπηρετούν. Εφόσον υπογραφεί νέο σύμφωνο υποταγής, πρέπει να υπάρξει άμεση εργατική-λαϊκή μαζική απάντηση με την προετοιμασία, οργάνωση από το ταξικό κίνημα κι όχι τους εργατοπατέρες, και κήρυξη Γενικής Απεργίας διαρκείας μέχρι την κατάργηση όλων των μνημονίων.

Η ρήξη, όμως με την αιώνια “λιτότητα” απαιτεί κίνημα για την μονομερή διαγραφή του εξωτερικού χρέους, κατάργηση των συντριπτικών χρεών στους βιοπαλαιστές και τα φτωχά λαϊκα στρώματα της πόλης και της υπαίθρου, πράγμα που συνεπάγεται την εθνικοποίηση των τραπεζών κάτω από εργατικό έλεγχο και παραπέρα όλων των στρατηγικών τομέων της οικονομίας (ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, συγκοινωνίες κλπ), απαγόρευση των απολύσεων, απαλλοτρίωση και εργατική διαχείριση στα εργοστάσια, αναδιοργάνωση της οικονομίας σε νέες κοινωνικές βάσεις, σύμφωνα με τις λαϊκές ανάγκες της συντριπτικής πλειοψηφίας κι όχι το ιδιωτικό συμφέρον των λίγων.

Με λίγα λόγια, η λογική της ρήξης απαιτεί την απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών που κλέβουν τον μόχθο και την ζωή μας και κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη στηριγμένης στην λαϊκή φτωχολογιά της πόλης και της υπαίθρου και στα όργανα εργατικής-λαϊκής αυτοοργάνωσης (λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές, επιτροπές αγώνα εργαζομένων και ανέργων, κατά κλάδους, σε τόπους δουλειάς ή σπουδής, κοινωνικά κινήματα κλπ).

Η αναζήτηση εθνικών λύσεων εντός του συστήματος, ο εθνικός απομονωτισμός, ο οικονομικός εθνικισμός, ακροδεξιός, δεξιός ή κι “αριστερός”, αποτελεί θανάσιμη απάτη, όπως αποδείχνει κι όλη η τραγική εμπειρία του 20ού αιώνα. Στον 21ο αιώνα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης οι συνέπειες θα είναι ακόμα πιο ολέθριες.

Μια επαναστατημένη Ελλάδα, όμως, θα γίνει η σπίθα για την διεθνή κοινωνική επανάσταση στην Ευρώπη και στην περιοχή. Το ίδιο το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο ένωσε τις μοίρες όλων των θυμάτων του όπου γης αφάνταστα πιο στενά και βαθειά από τον καιρό της Μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης του 1917. Η ρήξη με τον αστικό και μικροαστικό εθνικισμό είναι όσο ποτέ αναγκαία. Η εναλλακτική λύση δεν είναι να

κλειστούμε σε μια εθνική φυλακή ούτε να μείνουμε στην φυλακή των λαών που λέγεται ιμπεριαλιστική ΕΕ μέχρι να μας συντρίψει τελειωτικά με τα μέτρα της ή τα ερείπιά της. Πρέπει να παλέψουμε για την **σοσιαλιστική ομοπονδιακή ενοποίηση των ελεύθερων λαών της Ευρώπης, των Βαλκανίων, όλης της περιοχής, από την Λισαβώνα ως το Βλαδιβοστόκ.**

Αυτή είναι η πρόταση του ΕΕΚ. Την απευθύνουμε στο εργατικό κίνημα, στα κοινωνικά λαϊκά κινήματα και πρώτα-πρώτα στη νέα γενιά και την μαχητική εμπροσθοφυλακή των αγώνων. Δεν θέλουμε να είναι απλώς μια προπαγανδιστική δήλωση αρχών κι αυτοκαθορισμού, αλλά συμβολή για ζωντανή συζήτηση και ζύμωση.

Ήδη υπάρχουν άλλες προτάσεις και διεξάγεται συζήτηση σε διάφορους χώρους αριστερών, κομμουνιστών, αναρχικών κι αντιεξουσιαστών, οργανωμένων σε συλλογικότητες ή ανένταχτους. Ανεξάρτητα εάν συμφωνεί κανείς ή διαφωνεί με τις επιμέρους απόψεις και προτάσεις, εκφράζουν μια γενικότερη αγωνία, αναζήτηση, ανάγκη. Ας μην υποβαθμιστούν σε άγονες νέες προσπάθειες αυτοκαθορισμού, καπελωτικού ηγεμονισμού κι επεκτατισμού γύρω από το ένα ή άλλο κέντρο ή σε συζητήσεις “κορυφών”.. Ακόμα χειρότερα, ας μην εξευτελιστούν στην κατασκευή εργαλείων ενόψει εκλογών μέσα από την ανακύκλωση των υλικών από το πολιτικό ναυάγιο του ΣΥΡΙΖΑ.

Από τον Ιούνιο του 2015 στην τότε κατειλημμένη ΕΡΤ-3 και στη συνέχεια στο 15ο Συνέδριό μας το 2016, το ΕΕΚ πρότεινε και προτείνει την προετοιμασία μιας **Ανοικτής Πανελλαδικής Συνέλευσης** όλων των δυνάμεων, οργανωμένων κι ανένταχτων, της επαναστατικής κομμουνιστικής αριστεράς, των μαχητικών κοινωνικών κινημάτων χειραφέτησης, του αναρχικού κι αντιεξουσιαστικού χώρου όλων όσων παλεύουν για μια διέξοδο με ρήξη από τον καπιταλισμό, τις κυβερνήσεις του και τους ιμπεριαλιστικούς “θεσμούς”. Εκεί με όρους εργατικής δημοκρατίας και σεβασμού στην άλλη άποψη, να ξεπεράσουμε τον δυισμό “συζητήσεις κορυφών” ή “συζητήσεις στην βάση”. Να συζητήσουμε συλλογικά τις διαφορετικές προτάσεις και να επεξεργαστούμε μια εναλλακτική εργατική-λαϊκή διέξοδο από την κρίση και προπαντός ένα κοινό πρόγραμμα δράσης σε τοπική και πανελλαδική κλίμακα.

Δεν θεωρούμε την πρότασή μας πανάκεια ή φετίχ. Η πραγματικότητα είναι πάντα πιο

πλούσια κι αντιφατική στη ζωντάνια της. Είμαστε σταθεροί στις αρχές μας αλλά και ανοιχτοί στον συντροφικό διάλογο, θεωρώντας πάντα σαν απαρασάλευτη, πραγματικά κόκκινη γραμμή την διαχωριστική γραμμή του οδοφράγματος της ταξικής πάλης που χωρίζει τους εργάτες και τους καταπιεσμένους από τους ταξικούς εχθρούς.

8 Φεβρουαρίου 2017